

Del af Repræsentationen, og jeg skal derfor her indskrænke mig til at bemærke, at denne Sag vistnok fra adskillige af de ærede Herrers Side tages noget for let. Man tror, at det andet Thing, fordi det nu er saa enigt med Regjeringen og siger Ja til det Meste af det, der forlanges, vil være ligesaa velvilligt lige overfor enhver Regjering, men det er muligt, at man der forregner sig ikke saa ganske lidt. Jeg skal minde om, hvorledes det andet Thing, da i sin Tid Balmemighedsagen første Gang forelaa, stillede sig overfor en Regjering, der dog maatte siges at være Kjød af dets Kjød og Ben af dets Ben. Det er meget muligt, at hvis det nuværende Flertal her kommer til Roret, vil Tilstanden heri Thinget blive nogenlunde idyllisk, og at Alt vil gaa let og sikkert fra Haanden, men det er ogsaa meget muligt, at den samme Kamp, som nu føres her, da lige fuldt vil indtræde, men paa et andet Sted og paa anden Maade. — Naar nu et Flertal i Kraft af sin Jording om, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med det, vil forfaste hele Finantsloven, kan jeg ikke være med dertil, og jeg betragter det som en Selvfølge, at de forskellige Mindretal, der findes her i Thinget udenfor det ærede Flertal, alle ere enige om ikke at ville være med dertil. Afbrydelse af Winthier.) Det ærede Medlem for Markus Amts Iste Valgfreds minder mig om, at der dog er et Mindretal, som utvivlsomt vil være med, men som jeg glemte at tage Hensyn til. — Man kan have forskellige Meninger om den nuværende Regjering og desuagtet mødes i Enighed om, at det vilde være stor Uret imod denne Regjering, dersom man overfor den vilde benytte det yderste konstitutionelle Middel. Jeg tror, at den nuværende Regjerings Hæderlighed er ubestridelig, og jeg tror ligeledes, at dens Dydighed saavel i Debatten som i Forretningernes Bedelse er høvet over al Tvivl, men ere disse to Betingelser tilstede, saa kan man ikke nægte, at nogle af de vigtigste Jordinger, der maa lilles til en Regjering, fyldestgøres af denne. Det synes mig, at et saadant yderliggaaende Middel som Nægtelsen af Finantsloven ikke bør anvendes undtagen overfor et virkelig frihedshjendsk Ministerium, og hvis vi nogensinde faae et Ministerium, som det Distrikts i 1854, saa vil jeg være med til at anvende det, men heller ikke før. Hvis nu altsaa det Forsøg, som der her gjøres paa at nægte Finantsloven, mislykkes — og jeg haaber, at det vil mislykkes — saa vil Lovforslaget endnu idag gaa over i det andet Thing, hvor jeg antager, at det snart vil kunne blive færdigt, saa at altsaa Samlingen snart vil kunne sluttes. Jeg tror, at Folkethinget i Nar ikke er gaaet udenfor sin virkelige berettigede Bevillingsmyndighed, og jeg vil derfor for mit Vedkommende fraraade den høie Regjering, hvis Planer jeg i Dyrkt selvsjælgelig ikke hender, at søge at faae nogen Forandring i Lovforslaget,

som det nu foreligger, tilveiebragt i det andet Thing. Hvis nu altsaa Samlingen i en nær Fremtid maatte blive sluttet, saa ville vi vistnok Alle med Glæde vende hjem, men det er rigtignok et sørgeligt Tilbageblik, som da aabner sig, thi denne Samling overgaaer alle de foregaaende Ufrugbarhed. Naar jeg undtager Myntsagen, som ganske vist var en Sag af stor Betydning, saa forekommer det mig, at alt det Arbeid, der kan tænkes at blive færdigt, er rene Smaaating, og at Alt af nogen Betydning bliver liggende, men dette er efter min Mening en stor Ulempe for vort hele konstitutionelle Liv. Det er ingenlunde min Mening, at det skulde være Opgaven, at der hvert Nar blev et halvt Hundrede Løse færdige; det var maatte nok med 20 eller endog 10, naar det blot var gode Løse. Jeg kunde altsaa godt nøies med færre Løse, og jeg tror, at de Reformere, som de Herrere have, saa særdeles stor Iver med at faae frem, Virkeligheden set ikke ere saa naatrængende nødvendige. Der er mange af dem, med Hensyn til hvilke jeg kan sympatisere med de Herrere, men hvor jeg ikke kan faae Omene op for den store Nødvendighed, som ligger i at faae dem pressede saa stærkt frem. Paa den anden Side er der ganske vist ogsaa Jordhold, som i høj Grad lide ved, at der ikke kan træffes en endelig Ordning, og jeg vil i den Henseende fortrinsvis nævne Omordningen af de geistlige Lønningsforhold. Jeg kan ikke se rettere, end at vi her have et Tilfælde, hvor det, hvert Dag der gaar, medfører de største Ulemper, at man ikke har kunnet blive enig om en anden Ordning, men i denne Sag kan jeg ikke behvilde Regjeringen nogen Mangel paa Indbetømmen. Jeg kan altsaa godt nøies med, at der bliver færre Sager bragt til Ende, men saa skulde vi ogsaa slippe paa kortere Tid og ikke spille vor Tid med at ligge herinde et halvt Nar til ingen eller liden Nytte, hvorved vi lide os op og blive kjede af vor Virksomhed, ligesom ogsaa Befolkningen set bliver kjed af os. Det har en ubehagelig lammende Virkning paa vor Virksomhed, naar vi skulle forhandle med den glade Bevidsthed, at der kommer Intet ud af det Alt sammen. Jeg skal minde om, hvorledes Behandlingen af Lødsagen fra Først til Sidt var lammet af denne Bevidsthed. Jeg haande nu forresten troet, at denne Bevidsthed vilde have bevirket nogen Forkortelse i Forhandlingerne, men dertil har jeg dog ikke sporet Noget endnu. Tage vi nu Finantslovsforslaget for os og spørge, om det ubehagelige Forhold imellem Regjeringen og Thinget har appailet sig i dette Lovforslags Indhold, saa skal jeg erkjende, at den Mistillid, som desværre fra Flertallets Side næres til Regjeringen, ikke har vist sig, hvor der var Spørgsmaal om Lønningsforholdet, idet man tværtimod maa sige, at hvert eneste Skilling, som Regjeringen paa Finantsloven har forlangt hertil, har Folkethinget bevilget. Det er ogsaa adskillige